

Dorta Jagić

sobe iz predgrada

poneke
meke sobe iz naših predgrada
nikada nisu bile izvan svoje kuće,
nikada u gustoj šumi
nikada nisu pale u more
i smočile se
da bi im se zato raspale papuče, espadrile
i pustile ih na slobodu
zato se meke sobe plaše
uvijek istih razbijanja tanjura,
curenja plina, upale gušterače i kože,
nose sunčane naočale usred noći
dok čitaju vikend ljubavne romane
stalno zalijevaju cvijeće po kući
a ono postaje plastično
i nemirno
kao silnim poljupcima
zlostavljana djeca

sobe za razbijanje

ne samo vikendom
marinina soba kasni do ogledala i
na popis stanovništva
svim radnim danima,
(kao onaj autobus na 7:32)
jer naprosto
kao i marina
ne stigne poprimiti neki drugi oblik,
neko novo betonirano tijelo
i nadržati malu sebe.
nenaspavana,
soba se svaki dan budi od tuge
i gurne glavu u šalicu hladne kave.
nema s kime pričati pa
opet zaspi, dok joj preko parketa
gusarski šepaju ošamućene kornjače
prevrću cipele, bajaju
stenju, proklinju, došaptavaju
zakivaju krevet za marinu
marinu za krevet
preko svega namiču zastore
kažu: marina, zakasni na posao
kad u snu na svadbenom velu
tako spretno letiš u nebo
prema
alkoholnim oblacima

djetinjaste sobe

neke stare sobe iz djetinjstva
s vremenom postanu sve ovisnije
o prašini i pažnji,
musavo infantilne, inatljive.
djevojčice-starice.
na primjer, ako je ovo zbilja moja soba
zašto ne sjaji kao pronto
sama od sebe kao prije
zašto pušta toliko kilograma prašine
dnevno na sve te vrijedne stvari?
kao da potajno ušmrkava
tu sivu vampirsku perut
ili je ubrizgava ravno u vaze, tepihe, mene
ne bi li na nešto mučno zaboravila.
ne. ipak ta djevojčica-starica
fini mljeveni ostatak stvari
taloži za svoj umirovljenički «5 o'clock» kakao
koji će sjetno pijuckati
s drugim napuštenim sobama iz kvarta
kad je ostavim zbog nekog
zrelijeg
drugog

mračna soba časne sestre agate

umjesto da se noću molim nebesima i
letim nad krovovima
kao perce anđela rafaela
muha i ja zapele pod nogom kreveta
čudimo se u gluhom mraku
koliko mrzim ovu nepokretnu sobu.
ona je zaostatak od mog starog vanjskog
tijela i ne znam što ću
s tim okoštanim invalidom.
prevelika je i premala kao
odrasla beba koja malo plače malo gleda
kako je hladno mjerkam
iz njezine tame odozdo
kao iz želuca mrtve jonine ribe.
nazvala bih nekog na telefon
soba mi prerezuje žice
zapovijeda mi da šutim
i legnem na goli pod, sama
na njezine krute kosti koje bole
glupo kao papa pio
zapravo, što hoće
od mene njezina nepokretnost?
zašto te zazidane cigle više
ne polude i poteku van, među ljude?
ako toliko voli stari ptolomejev sustav
zašto u njezinom svemiru
stvari ne rotiraju pijano oko mene centra,
svijetle i trepću
(i žarulje i knjige)
kao anđeli planeti